

en Mand's Kræfter, Sundhed og Hælbred. Den, som veed, hvad det vil sige, at gaae i Storm og Slud ved Havnen og Stibene, medens der løsses Planter og Kul, eller at staae en heel Efteraarndag i et Pakhuus, hvor det trækker fra alle Sider, og veie Varer snart paa den fine og snart paa den grove Vægt, han veed ogsaa, at der tilføettes i denne Stilling fuldt saameget Sundhed og legemlig Kraft, som ved at sidde i en varm Contoirstue, hvorfra man kan pleie sin Sundhed ved at gaae en Morgen- eller Aftentour. Jeg paastaer, og jeg taler ogsaa af Erfaring, at denne Embedsgjerning er alvorlig og anstrengende. Men jeg vender tilbage til den Tanke, jeg afbrød, og siger: Man skal ikke tage det let, om en Mand med Kone og Børn foruden at have sin besværlige Embedsgjerning, foruden at plages i det daglige Liv med piinlige Næringsforger af den ene og anden Art, desuden hvert Dieblid skal være udsat for Fristelser — thi Føll ere utrolig hensynslose i de Fristelser, de udlaste, — der ved at vende tilbage og tilbage tilsidst fage ham til at bukke under for dem. Jeg veed det vel, vi ere ikke istand til at lønne Føll saaledes, at de ere hævede over enhver Fristelse, og heller ikke kan man kjøbe Retfærdighed for Penge. Men paa den anden Side siger jeg, at man skal vogte sig for et Skridt, hvorved man gjør Statens Tjenere Byrden saating, at de segne under den. Det er den rette Grændse, det gjælder om at træffe. Nu har den ærede Ordfører sagt: „Der kan ikke drages en Sammenligning med, hvad der skete i 1851; thi det Fleertal, der dengang raadede paa Rigsdagen, er et andet end det Fleertal, der sidder her, og den Maalestof, der dengang blev anlagt, er ikke den, der nu bliver anlagt“. Det er rimeligt og sandt, men jeg skal dog herved erindre om to Ting; den ene er, i 1851 blev Lovforslaget om Soldvæsenets Lønning forelagt af den daværende Finansminister, Grev Spønneck, som ingenlunde var tilbøielig til at skaffe de ham undergivne Embedsmænd i Soldfaget nogen særdeles gunstig Stilling, men netop meget bestemt havde Statskassens Lørv for Die, i Sammenligning med de fra tidligere Tid nedarvede Forhold, hvor

lille Løn og store „Annuums-Procenter“ gjensidig hjælp paa hinanden, var Loven af 1851 ikke nogen Forøgelse af Soldatens Lønninger i det Hele, men i det Høieste en Regulering. Det andet Moment, paa hvilket jeg skal henlede Opmærksomheden, er dette, at, om end Rigsdagen i 1851 maatte deels i Kraft af sine Anskuelser i det Hele, og deels under Henblik til Statens daværende finantzielle Tilstand, være tilbøielig til at gaae noget videre end det nuværende Folkething, saa maa man til Gjengæld huske paa, at 20 Aar siden ere gaaede hen, og at Pengene i den Tid ere sunkne saa meget i Verdi, at det er sikkert og vist, at hvad man dengang fik for 1 Rd., faaer man ikke nu for 8 Mk. Det er dog virkelig et Hensyn, som der er Grund til at lægge Vægt paa, at man til Trods for, at næsten tyve Aar ere forløbne fra 1851, ikke ved det Lovforslag, der er forelagt fra Regeringen, gjør noget forøget Krav til Statskassen, men snarere en Lettelse — det bliver jo virkelig en Lettelse — samtidig med, at de Intrader, der er Tale om, ere stegne saa meget, at det Procenttal, som Opkrævningen koster nu, er langt mindre, end det var og maatte være i 1851. Det er disse Hensyn, som gjøre mig meget utilbøielig til at følge det ærede Udvalg i dets Forslag om en Nedsættelse. Jeg maa tilføie, at der ogsaa udenfor Lønningskasserne er en Form af Nedsættelse, som for mig vil være meget uheldig og beklagelig, og det er den, under hvilken man tager den kongelige Udnevnelse bort fra 59 Assistenten — den ærede Ordfører har jo havt den Venlighed at udregne Tallet og nævne det for os. Som Forholdet er nu, kunne Soldassistentene ikke vente at faae kongelig Ansættelse, førend de have været 10 til 15 Aar i Tjenesten; men, som det vil blive efter Udvalgets Forslag, maa der hengaae mindst 15 til 20 Aar, inden de faae den, og der kommer ingen Mand ind og bliver Soldassistent, før han er i en Alder af henimod 30 Aar. Det Forhold, hvort man har stillet visse Sold- og Postembeder til militære Tjenester, er i og for sig uklart og forvirret og gjentagne Gange forandret, saa at jeg ikke engang ret huffer Sammenhængen i dette